

El temps

Com una espelma a punt d'ofegar-se,
com un llampec en tempesta de primavera,
el temps fugaç que camina sense aturar-se
em mira des de lluny recordant com jo era.

La ràbia encesa em crema per dins
cada vegada que, havent escollit difícils camins,
el temps m'ha obligat a abandonar-ho tot al passat
deixant-me cada vegada més atrapat.

S'acabarà, tot s'acaba en aquesta vida.
I com ànima adormida que aguanta decidida al fil de la mort
amb una esperança de joguina
em creuré que tot passa a poc a poc.

David Calvo (4tA)